

АЛЕКСАНДЪР БЛОК ДВАНАДЕСЕТТЕ

Превод от руски: Гео Милев, 1920

chitanka.info

Черна вечер.
 ял — снегът.
 Вятър, вятър!
 И нозете ти едвам държат.
 Вятър, вятър —
 по цял божси свят!

Вятърът развява, вее
 белий сняг навред.
 Под снега — лед.
 Бавно, тежко
 всяка стъпка се люлее,
 хлъзга се — ах, тежко!

Между две здания —
 обтегнато възже.
 На възжето — плакат:
 „Цялата власт на Учредителното събрание!“
 Една бабичка свива се — плаче,
 не разбира що всичко туй значи,
 защо ли е тоз плакат —
 такъв огромен пояс?
 Партенки много биха излезли от този плат —
 а всеки днес е гол и бос...

А ето бабичката спъна се —
 и в преспа сняг пред нея тропва!
 — Ох, Богородице застъпнице!
 Ох, тези болшевики, ще ни вкарат в гроба!

Вятър остър!
 Не престава и студът!
 Спрял буржоата наред път,

в шубата си скрил е нос.

А тоз кой е? — Дълги власи
и говори полугласно:

— Предатели!

— Загина Русия!

Сигурно — писател,
вития...

А ето дългополий —
пристъпва, покрай преспа като гроб...
Защо днес весел не изглеждаш,
другарю поп?

Помниш ли ти нявга какво време беше —
ти с корама си напред вървеше
и коремът с кръста
над народа грейше?

Ето госпожата със боата,
към друга тя се наклони:
— Как плакахме, плакахме ний...
Подхлъзна се
и — туп — на земята!

Ай, ай!
Помогни, ръка подай!

Вятър весел
с радост и яд
дрехи развява
и пак полетява,
вей, къса, понесъл
огромний плакат
„Цялата власт на Учредителното събрание!“
и думи довява:

И ние сме имали събрание...
ей в туй здание...
    решиха
    постановиха...
За час — по десет, за цяла нощ — двайсет и пет,
а за по-малко — на никого занаяпред...
    Да спиме вече...

Късна вечер.
Пустее улицата.
Скитник сам
далече лута се —
и свири вятърът един...

Хей, сиромашки син!
Ела насам —
да се целунем ний...

Хляб!
Що ни чака напред?
Отмини!

Черно, черно небе.

Злоба, горестна злоба
    кипи в гърди...
Черна злоба, свята злоба...

Другарю! Следи —
    всичко добре!

2

Вятър вее, лети снегът,
дванайсет души бавно вървят.

Винтовки с черни ремъци отпред
и огньове — навред, навред, навред...

*В уста — цигарка, с фуражка крива,
в затвора има също такива!*

*Свобода, свобода!
Ех, ех, без кръст!*

Тра! Та-та!

Студено, другари, студено.

*— А Ваньо с Катя — в кръчмата...
— Керенки има тя в чорапа!*

*— Сега сам Ваньо е богат...
— Бе Ваньо наш, а днес — солдат!*

*— Ех, Ваньо, буржоазна ти муцуна...
— Опитай мойта да целунеш!*

*Свобода, свобода!
Ех, ех, без кръст!
При Ваня е заета Катя —
с какво, с какво е тя заета!...*

Тра! Та-та!

*А огньовете — навред, навред, навред...
Винтовките — праметнати отпред...*

*С революционна стъпка вървете вий!
Заклетий враг не спи!*

*Другарю, винтовката — смело напред насочи я!
Нека гръмнат кушуми в Светата Русия!*

В затворнишката,

в колибарската,
дебелодирнишката!

Ех, ех, без кръст!

3

Тръгнаха момците наши
в червената войска да служат,
в червената войска да служат,
буйната си глава да сложат.

Ех, ти скръб — ти мъка,
сладостен живот!
Палто изпокъсано
и пушка австрийска!

Ний за скръб на буржоата
ще запалиме земята —
кръв, пожар света обви...
Господи, благослови!

4

Снегът фърчи, файтонджията крещи,
Ваньо с Катичка лети;
електрически фенер
    пред капрата блещи.
Ах, дий, дий!

Той в шинел и със фуражка,
с физиономия глупашка —
сучи, сучи чер мустак,
    и засуква,
    и пошушуква...

Ваньо — ех че е напет!
Ваньо — думи като мед!

Катя той — глупачката — прегръща,
с думи сладки ѝ отвърща...

Тя се смее през главата,
бляскат — бисер — зъбки бели...
Ах ти, Катя, моя Катя,
С муцунка дебела...

5

На брата ти има, Катя,
незараснал знак от нож,
под гърдите ти пък, Катя —
друга рана, прясна оц!

Ех, ех, поиграй така!
С болно-хубави крака!

Ходеше в бельо с тантели —
походи си, походи!
Блудстваше с офицери —
ах, поблудствувай си ти!

Ех, поблудствувай си ти!
Екна в миг сърце в гърди!

Помниш ли ти офицера —
от нож умря, не бе щастлив...
Що, не помниш ли, холера!
Споменът е още жив!

Ех, ех, оживи,
в своето легло с ръце обвий!

С гетри сиви на крачката,
шоколад Миньон ядеше,
с юнкери се веселеше,
а пък си с войник сега ти!

*Ех, ех, съгреши!
И душа си облекчи!*

6

*... И пак напред галоп лети,
и файтонджията плющи, крещи...*

*Стой, стой! Андрея, дръж насам!
Ти, Петре, загради ги там!...*

*Трах, тарарах-тах-тах-тах-тах,
в небето литна снежен прах!...*

*Файтонът — с Ваня — в бяг зави...
Пълни пак! Огън бий!*

*Трах, тарарах! Сега познай!
.....
Как с чужда се любовница гуляй!*

*Избяга, дяволът! Ала — помни,
Ще се разправим утре ний!*

*А Катя де е? — Мъртва, мъртва там!
Кръв от челото ѝ струи едвам!...*

*Що, Кате, как си ти сега? —
ни глас, ни звук... Лежи в снега!...*

*Вървете с революционен крак!
Не спи — и бди заклетий враг!*

7

*И пак вървят дванайсетте.
Пушките — на рамо.*

Клетият убиец само
скрил е своето лице...

Все по-бързо и по-бързо
крачи с бързи крачки той.
На врата качулка вързал —
без да знай ни где, ни кой...

— Що, другарю, не си весел,
де тъй, друже, си тръгнал?
— Що си, Петре нос обвесил,
ил' ти е за Катя жал?

— Ох, другари, братя мили,
любих туй момиче аз...
Всяка нощ, до късен час,
с нея сме се веселили...

Зарад страшните лъчи
в огнените й очи,
за луничката кафява
върху дясната й плешка —
аз погубих я в забрава,
аз погубих я глупешки... Ах!

— Их, курвар такъв — не дрънкай,
баба ли си, Петьо, що ли?
Сам душичката си тънка
ти разкъсваш? — Моля, заповядай?
Дръж се мъжки, не отпадай!
Сам бъди си ти контрола!

Днес не е такова време —
с тебе някой да играй!
Още по-голямо бreme
чака ни, другарю, знай!
И виж — Петърчо забавя

бързите си крачки пак —
ето, пак глава изправя,
ето, пак е весел той...

Ех, ех!
Развлечението не е грех!

Етажите вий затворете,
че грабеж ще падне пак!

Изби с вино разтворете —
гуляе старият голтак.

8

Ох, ти скръб нерадостна,
скука тягостна,
горестна!

Ей тъй времето
ще прекарам, ще прекарам...

Ей тъй темето
ще почеша, ще почеша...

Ей тъй семки тук
ще плющя, ще плющя...

Ей тъй с ножченце
аз ще светна, аз ще светна...

Бягай, буржоа, как птиченце!
Изпих ти зер кръвчицата
зарад изгората —
чернооката...

Успокой, Господи, душу рабы Твоея...

Скучно!

9

Не чуй се градски шум, цари
над Нева тишина пустинна,
стражари няма веч — момци,
днес веселете се без вино!

Стои на пътя буржоата,
носа си във балтона скрил.
Зад него мършав пес, подвил
опашка, следва го в тъмата.

Стои — пес гладен буржоата,
стои там ням като въпрос.
И старий свят зад него чака —
пес мършав със безсилна злост.

10

Снежен вихър вей и плаче —
ой ти, вихър, мрак и сняг!
И дори на две-три крачки
нищо не се вижда пак!

На фуния сняг се вий,
сняг лети, в лицето бий...

— Ох, виелица — да чува свети Спас!
— Петьо! Ей, недей ни мятка нази!
От какво те е опазил
златният иконостас?

Малко ти разбираш, право,
но сам размисли наздраво —
в кръв не са ли твоите ръце
зарад Катичкиното сърце?

— С революционен крак вървете!
Близко е врагът заклет!

Напред, напред, напред,
работен народ!

11

... И без име свято в нощний път
вървят дванайсетте.
На всичко са готови те,
за нищо не скърбят...

Към невидимия враг
бдят винтовките железни...

В глухи улички безвестни
вей виелицата сняг...
И затъва в преспи снежни
надълбоко всеки крак...

Вей далече,
кървав флаг.

Смътни речи,
стъпки в мрак.

Ето вече
лютий враг.

И виелицата вей навред
ден и нощ,
с дива мощ...

Напред, напред,
работен народ!

12

... Идват с властна стъпка в нощний мрак...
— Кой е там? Ела! —
Вятърът с червения флаг
вей сред нощната мъгла...

Снежна преспа в тъмнината.
— Кой е там? — Излез без страх!...
Само мършав пес се клати,
изгладнял, след тях...

Махай се, проклета мърша,
да не те погаля с щик!
Стар свят — пес олекнал, мършав,
падай — удрям в същия миг!

... Скърца зъби изгладнял вълк,
свил опашка, чака сам —
пес премръзнал, пес без слава...
— Обади се, хей! Кой там?

— Кой там вей червения флаг?
— Погледни какъв е мрак!
— Кой там броди в мрака — кой е —
покрай къщи и завои?

Все едно, аз ще те хвана,
по-добре се нам предай!
Ей, другарю, зле ще стане —
Кой си? Ще гърмиме, знай!

Трах-тах-тах! — И само ехо
екна в околния мрак...
С дълъг смях над тъмни стрехи
литна снежна буря пак...

Трах-тах-тах!
Трах-тах-тах!

*... Те вървят през нощний мрак —
гладний пес върви след тях,
а пред тях — със кървав флаг,
скрит в вилицата шумна,
незасегнат от куршума,
с нежна стъпка, бял и пищен,
в снежни бисери обкичен
и с венец от бели рози —
там пред тях: Иисус Христос.*

Януари 1918

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.